

Ca-Nostra

*** ANY SISÈ.—NÚM. 275 *** SETMANARI POPULAR *** INCA, 25 D'AGOST 1915 ***

«Lliga d'Amics del Art»

ALS AIMANTS DE MALLORCA I DE LES SEVES BELLESES.

Una corrent de mal gust caracteritzada per l'oblit de l'història i de les normes clàssiques del Art, pel desamor a tot lo antic, pel despreci del nostre art tradicional, per la mesquinesa en les concepcions arquitectòniques i pel desenfré d'una lamentable fantasia en la decoració dels nous edificis, ha penetrat fa uns quants anys dins nostra terra.

Els qui estimam la bellesa dels nostres monuments, l'austera i senyorial amplitud dels nostres palaus, el caràcter noble i senzill dels antics casals ciutadans, l'encant suggestiu de les nostres velles places i carrers; la gracia del nostre art popular plè de rústiques però ben llegítimes elegancies, l'hèlica harmonia del nostre paisatge; ha estona que sufrim de veure tot això desconegut, menyspreat i destruït a diari, no sols per mans ignorants i atrevides, sino també sovint per les d'aquelles qui per raons professionals millor deurien apreciarho y estimarho.

Abans de que tot desapareixi emportat per un torrent de incoscincia i de depravació artística, cridam tots aquells a qui no sien indiferents aquests alts interessos de cultura, convidantlos a ajuntarse espiritualment amb nosaltres en llur defensa.

El programa de la «Lliga d'Amics del Art» es treballar col·lectiva i individualment, per tots els medis que'l zel de cada qual i de tots junts ens inspire, per promoure dins Mallorca una reacció contra aquestes abominables corrents estètiques, seguint l'exemple d'altres països més cultes on aquesta reacció se va iniciant.

Moltes destruccions irremediabls i molt d'agravis al bon gust ja consumats per desgracia hi ha que llamentar. Pe-

rò es molt encara lo que queda per destruir i molt mes lo que queda per edificar. Llitem amb hardiment per estendre el respecte a tot lo que tenga dins el nostre país un valor de bellesa o de caràcter i per propagar arreu contra el desbordament de les desditchades originalitats, l'amor a la senzillesa y al bon gust.

Això no es una societat tancada. Es una lliga de la qual poden desd'ara considerarse membres tots aquells qui combreguen en els nostres sentiments, qui estimen com nosaltres les manifestacions artístiques del esperit tradicional de Mallorca, i que com nosaltres desitjen veure fructificar de bell nou aquest esperit en fruits llegitims de bellesa. Però ens alegrarem de conèixer pel seu nom tots aquells que tenim al nostre costat.

Ciutat de Mallorca 18 d'Agost de 1913

Francesc Salvà.—Josep Ramis d'Ayreflor Sureda.—Antoni Gelabert.—Joaquin Pasqual.—Francesc Rosselló.—Jaume d'Olesa i d'Espanya.—Miquel Ferrá.—Francesc Bernareggi.—Damià Vidal.—Bartomeu Ll. Ferrá.

(Les adhesions poden dirigir-se en forma d'una simple tarjeta al carrer de *Palacio* n.º 81,—domicili de la «Societat Arqueològica Luliana»,—i a nom del Secretari de la «Lliga d'Amics del Art»)

BLANCAFLOR

*Al mirador del castell
Blancaflor está asseguda,
amb una pinteta d'or
sos cabells pentina y nua.
Gira'ls ulls devès el cel,
no veu estrella nenguna;
los gira devès la mar,
ja veu traspuntar la lluna;
les veles veu arriar
d'una nau que n'es venguda;
mira devès el camí
y veu molta gent que hi puja,*

*veu venir un cavaller
que va ha cavall d'una mula,
sella y brilla ne son d'or,
y també les ferradures;
un gran acompanyament
de senyors derreira duya.
De tan alluny com la veu,
lo cavaller lo saluda...
—Cavaller, bon cavaller,
si veniu de part de França,
¿haveu vist el meu senyor
a qui Deu guart de desgracia?
—Jo l'he vist y conegut
y amb ell tenc forta amistança;
he dinat ans de venir
molts de dies a sa taula.
Ara ja deu set casat,
qu'el Rey li dona una infanta.
—Benhaja ell qui la manten,
Malhaja qui la hi ha dada.
Set anys ha que jo l'esper
com a dona ben casada,
set altres l'esperaré
com una viudeta honrada;
sino ve dins aquest temps
seré monga velnegrada,
me tancaré en el convent,
el convent de Santa Clara.
—Senyora si fos de vos
no voldria estar tancada;
vostron marit pot venir
l'estona més impensada.
¿Qué farieu dama, vos
si devant lo veseu ara?
—Faria'ls rosers florir
y les pocelles badarse.
—Senyora, idò ja podeu,
que devant lo teniu ara.*

*Se daren tan fort abraç
que de alegria ploraven.
Se giren deçá y dellá,
els rosers aponsellaven.*

(Cansó popular)

ESTÁM AGRaits

N'Alanis de la Lluna, que demunt l'important confrara «El Sóller» ha publicat una partida d'articles un poc puntaguts, sobre les aigos estancades del regionalisme de Mallorca; i que per les seues estrigencies els amics creiem que no faria més que posar-se en redicol i que ha lograt imposar-se i fer-se admirar de tots, regonexem-lo com el cap d'un moviment qu'amb el temps ha d'esser gran i ha de fer gran a Mallorca: aquest

Alanis, deim, després de vessar optimismes per tots els vents i de dir que les coses no les fan les comissions sinó els homos totsols: dia 9 d'Agost envesteix amb aquest article en favor nostre, que copià «La Veu de Catalunya» dia 19, i que noltros, naturalment, n'estam agraits.

Diu aixis:

A propòsit d'homes tots sols

«A propòsit d'homes tots sols: sabeu aon n'hi ha un? Idò devés Inca.

Devés Inca hi ha un home tot sol qui ha nom Miquel Durán. I aquest home, desde fa deu, dotze, no se quants anys, publica, ell tot sol, un setmanari en mallorquí qui avui se diu *Ca-Nosttra*, amb dos caragols qui treuen banya cada dissapte.

Durant aquests deu o dotze anys l'idea nacionalista, (es bò que'ns anem acostumant a dir-ho amb aquesta paraula), ha tengut aquí i fora d'aquí les seves altes i baixes. Entre els seus devots, el sentiment patriòtic s'es encès i s'es refredat diferents vegades. Temporades llargues ens hem estat sense fer rès.

Però en Miquel Durán ha seguit sempre, o si acás amb curtíssims intervals de descans, publicant el seu setmanari,—isoladament, modestament, constantment,—en defensa de la Religió i de l'ànima mallorquina. Gracies a ell—quí es, dit sia de pas, un delicat poeta, una mica desigual, però amb qualque vers d'una noblesa petrarquesca, d'aquells qui revelen que hi ha pasta,—gracies a ell, dic, la nostra causa té les simpaties d'una bona part de la nostra gent piadosa, qui s'es acostumada a veure la llengua materna i l'ideal nostre agradosament agermanats amb lo qu'ella més estima. I això, poc o molt, es qualque cosa. I lo que no's veu...

Vol dir que mentres tots estàvem aturats, aquells caragols de *Ca-Nosttra* no perdien cala, tira, tira. I sabeu que'n fan de camí en deu o dotze anys dos caragols qui no s'aturen! Tant com feina fan dues gotes d'aigua;—o una tota sola.—Perque la Reina de les columnes de les coves d'Artá, la començá, no ho obliden, una gota d'aigua tota sola. Una gota d'aigua—jes clar!—qui no tenia en compte per rès les circumstancies: una gota d'aigua il·lusa i desequilibrada, sense el més mínim sentit práctic.

I bèn mirat, les coves d'Artá son obra d'una societat de gotes d'aigua, però de gotes d'aigua totes soles, que cadascuna fa el seu fet sense tirar junta amb les altres. Per més que, això si, elles s'entenen, i en el fons están totes bèn conformes i saben bèn bé lo que's proposen.»

ALANIS DE LA LLUNA.

Mos resta a dir, que *Ca-Nosttra* ha tengut molts de col·laboradors a ne qui devem mercès per haver-nos aidat per amor a s'art; pero que la majoria d'ells s'han cansats per que una labor llarga cansa; sols n'Alanis de la Lluna, que avui se firma IV, és estat el més costant i qui sempre mos ha animat juntament amb un altra col·laborador estimat.

Heroisme y religió

En aquests dies en que l'aviador francès Brindejone des Moulinais crida l'atenció del món sencer amb sos *raids*, magnífics, aires a traves, creiem que serà del grat de nostres lectors, saber que'l seu aparell, instrument de tants triomfs, fou beneit solemnement, fa cosa d'alguns mesos, en l'aeròdrom de Morane-Saulnier, per Mons. Gibier, qui pronuncia en aquelles circumstancies aquestes paraules apostòliques:

«Els Bisbes van ja en automòbil; tal vegada ben aviat viatjaràn en aeriplà. I a vosaltres, joves apòstols de les missions estrangeres, ¿quí us assegura que un dia o altre no aneu a portar l'Evangelí i la civilització als pobles més llunyadans sobre les ales d'un monop'la o d'un biplà? La religió no podrà mai desentendre's dels progressos de l'aviació.

»Però encara hi ha més, senyors aviadors; la patria compta amb vosaltres, i és molt lo que espera de la vostra intel·ligencia, de la vostra audacia, del vostre desinterès. Sereu, i sou ja desde ara, en la guerra moderna, els exploradors indispensables; vosaltres anau davant de to'hon; sorpreneu els secrets de l'enemic, i portau datos que instrueixen i salven, que precedeixen les batalles i preparen la victoria. Ja veis, doncs, si em tenc per ditxós de saludar, en nom de la patria i de la religió, aquest nou invent.»

Tal volta no serà inútil aprofitar aquesta ocasió per a destruir un argument ridícul de Juli Lermína, en *L'Aurore*, i reproduir aquí la nota de *La Réponse*, on s'hi troba establert amb fets el valor de la Religió com font d'heroisme.

Juli Lermína, en *L'Aurore*, busca explicar l'heroisme amb que nostres aviadors afronten la mort, i diu:

«Tal volta, aquest despreci de la mort correspon també a la disminució del sentiment religiós; temps entera les llegendes sobre l'Infern deprimien les ànimes, les quals, llibertades avui dia d'aquells errors, no veuen ja en el deixar de viure sinó un accident banal.»

El tal volta que serveix de paraigos an aquesta reflexió, no l'impideix d'ésser un tontería.

¿Com és possible que la disminució del sentiment religiós originí el despreci de la mort!...

¿No fóra això tant com dir que tots els aviadors són uns incréduls?

Veis-aquí alguns fets per respondre an aquesta objecció:

Santos Dumont, un dels precursors de l'aviació, és un catòlic fervorós; mai s'aixeca sense dur-se'n una medalla de Sant Benet.

Latham, que, boi tentant de passar l'Estret, caigué en el mar, era un creient fervorós.

Bleriot, qui fou el primer d'atravesar el Canal de la Manxa, és un home que va a Missa, confessa i combrega, i tots els seus aparells porten la medalla de Nostra Senyora de Platín, Patrona dels aviadors.

El tinent De-Caumont, que devia tenir

tant tràgic fi amb aquella horrorosa caiguda mentres estava ensaiant un motor de cent cavalls, era també un home de fe profunda. «Si mai caic—digué un dia a un amic seu capità—ja ho sabo: per de prompte un capellà i ben depressa.»

El tinent desaparegut Bage,—perdut en la blava immensitat del mar, se l'havia vist a Monléon, en febrer de 1912, pendre el vol davant de molts milers de persones, mentres feia sobre son pit una gran senyal de la Creu.

El 18 de juny, a la obertura del Circuit Europeu, la major part dels concorrents assistiren amb tot el fervor a la Missa d'Aviació ordenada per l'Arquebisbe de París, i molts aviadors s'acostaren a la Sagrada Taula i combregaren piadosament.

Aquell mateix dia, el brau tinent Prince-teau, aquell de qui es deia que rès el delirava, ¿no morí tal vegada d'una mort horrible, desfet i carbonizat alhora? Ara bé: aquest home era un *clerical*; i un membre de la Comissió parlamentaria d'aviació pogué evocar sobre sa tomba els sentiments cristians que durant tota la seva vida havia professat el tinent Prince-teau.

El capità Paul Echeman, aviador, mort en l'aire a 14 de maig de l'any passat, escrivia a sa germana, religiosa del Retiro: «No sé si sabeu que per allà dalt, en aquelles hores tranquiles en que rès se somor, succeeix que un se fastidia. En aquests dies jo prov de cantar. M'agrada aleshores de cridar amb el vent de la meva hèlice la invocació a Sant Jordi dels Cavallers de Saint-Cyr.»

Veis-aquí un altre que posava son alegre despreci de la mort en la Religió.

Entre'ls cristians l'heroisme és cosa normal; mentres que entre'ls descreguts és anormal. Al perdre la vida, l'incrédul ho perd tot; mentres que l'home de fe sab que passa a una vida millor.

(De la *Revue Pratique d'Apologétique*.)

La situació Viti-vinicola á Fransa.

Cada dia que passa se demostra d'un modo més evident la importancia del mal causat en los vinyats meridionals per los atacs del mildiu. Aquets atacs s'esten á molts localitats del centre. La Borgonya també ha sofert dany importants.

Per altra part las estadísticas oficiales francesas donan a coneixer un petit augment en lo consúm en los últims mesos, a pesar del alt preu del vi.

L'Alger posseix pocas existencias en la propietat y l'estock comercial es relativament petit.

Per tolas aques rahons que deixem apuntadas y algunas otras més, menos importants, lo preu del vi se sosté ferm y aquesta fermesa cada dia s'acentúa més, fins al punt de suposarse persisteixi fins a la próxima campanya.

En los mercats del Mitgdia, un mica menos animats, continúan las tranzacions. Lo preu

de 30 francs, es casi general, per als de 9 y 10 graus.

Los vins espanyols se cotisan segons grau y clase. Los de 11 y 1/2 a 12 graus varian entre 32 y 33 francs l'ectolitre.

A continuació donam a conèixer la situació dels principals marcats:

Al *Heralt*, los negocis son menos actius que la setmana presedent. Los preus son fermes, de 28 a 32 francs segons grau y classe.

Al *Gard*, lo comerç no fa grans provisions y's venedors no tenen grans presas pera cedir sas marcaeries a pesar dels alts preus. Se cotisa: *Aramon*, de 27'50 a 30 francs; *Montagne*, de 30 a 35 francs; *Jacquez*, de 31 a 35 frs; *Aramon blanc*, de 23 o 34 francs; *Picpoul*, de 32 a 35 francs hectolitre sens envàs.

Al *Aude*, la temperatura es favorable a la vinya. Los negocis son menos actius; pero'ls preus sense variació y fermes.

Al *Roussillon*, los vins de 10 graus no poden adquirirse a menos de 30 francs.

Al *Bordelais*, la floració te lloc en bonas condicions atmosfèriques; pero la sequedat y las invasions de cochylis son perjudicials aquest any.

A la *Bourgogne*, la floració se realissa en malas condicions. Lo mildiu y'ls insectes ocasionan danys d'importancia.

Al *Alger*, la temperatura alta que reina, no es perjudicial al viuyat. Los preus dels vins de 1912 son fermes.

En los mercats de París retorna en part la calma, després d'alguns dies de gran eferescencia á causa de las malas noticias rebudes dels vinyals.

MERCAT DE CETTE.—Per aquest port las arribadas de vins exòtics son d'alguna importancia. D'Espanya se reben numerosas e importants partidas.

En aquest mercat, los preus son fermes. Per als vins espanyols de 11 y 1/2 a 12 graus, o cilan entre 32 y 33 francs l'hectolitre.

LLUIS ARIZMENDI

26 Juliol 1913. de «L'Art del Pagès»

LA FESTA DE LES ESPIGUES

An el Puig de Santa Magdalena d'Inca, en la nit del 16 al 17 d'aqueix mes, es celebrà una festa digna d'esser recuillida amb lletres d'or per l'història d'aquell pintoresc Santuari.

El Consell diocesà de la Adoració nocturna hi va anar a fer-hi la poètica festa de les espigues. Prengué part en ella, a més de la secció de Palma i la petita de San Tarcisi, les seccions de Sanselles, Binisalem, Lluçmajor i Escorca.

Una repicada de campanes mos anuncià an els veïns d'Inca qu'els pelegrins auarístics ja eren arribats, i que se reunien a la Parroquia per donar principi a la funció. Amb assistència del Clero parroquial i dels venerables sacerdots venguts de fora vila s'exposà nostre Amo, restantse, tot seguit, l'estació major i se fe la imponent rendició de banderes. Aleshores puja a la trona Mossen Josep Ferrer de la Cuesta, Director espiritual de secció de Palma, i dirigí una fervorosa exhortació an els adoradors sobre l'esperit que devien d'assistir an els actes religiosos del Puig i saludà a la ciutat d'Inca en frasses de bon afecte. Entonà una salve a Santa Maria la Major

que va esser cantada pels adoradors i pel poble tot. El ninxo de nostro Titular estava il·luminat com en dia de gran solemnidad.

La pelegrinació noturna la componien 150 adoradors, 60 pertenyien a la secció de Ciutat, i un bon contingent d'hòms i dones d'Inca que arribarien a uns 500 catòlics, tots provits de cama forta i ben desxonidts per passar una nit de vetla d'oració i sacrifici. Cantant l'himne auarístic, oficial, sortí de la iglesia en proceçó ordenada passant per mitx de dues columnes de gent que, respectuosa, presenciava l'entusiasme dels adoradors. Pel camí's resà el rosari, s'ua prou, i no's reposà gens; demanera que dins una hora foren allà d'alt.

Per noltros que ja no mos sospren les vistes del Puig d'Inca per haver-hi espriat el cor moltes vegades, com anit s'hi esglaià l'adorador a la llum misteriosa de la lluna, mos cridà més l'atenció lo bé que ho tenia preparat allà d'alt, tant pobre de recursos, el Rector de Santa Magdalena, Mossen Guillerme Pujades.

Al peu de la primera volta, allà on se besen el camí vei' el nou, hi havia un artístic joc d'arts de murta amb rams d'espigues de blat, que deien: «Adoració noturna» «Visca Jesus».

A l'entrada de la Plaça altra arc que deia: *Ave Maria Puríssima*. Per tot el voltant del santuari i dependencies molts de fanals encesos, quina claror se veia dels pobles del contorn i fins del moll d'Alcudia. Demunt el turó del costat de l'Iglesia s'hi axecava un altar cubert per unes arcades amb bassamenta quadrangular tot ple benderes i rams d'espigues. La iglesia estava adornada i il·luminada com mai l'havien vista.

Després d'haver descansada la gent i beguda aigo fresca de la cisterna nova feta a la pedra viva, els adoradors entraren a la sala de Guardia, aprofitant el menjador del claustre.

En l'orde, ceremonies i oracions que la Adoració noturna acostuma fer les seues funcions, s'exposà'l Santíssim dins aquella iglesia, avecada com un colom blanc, an aquella altura rodrejada dels pobles del plà de Mallorca. No tenim noticia que mai Jesús Sacramentat en l'Aucaristia fos estat exposat an-aquell Oratori. (*)

Feta l'exposició, estant l'iglesia plena auditori, fe un entusiasta sermó'l Rnt. Pare Cerdá, Superior de Franciscans d'Inca, sobre la finidat de la *Adoració nocturna*, que molts dels assistents desconaxien, i la Festa de les Espigues qu'anavem celebrand, que no es altra, que desagraviar el Bon Jesús per aquells qui l'ofenen i no volen regonexe la seua Realesa adorable.

Va fer historia de l'*Adoració* de Mallorca que comensà a Artà, fa uns deu anys. Demanà bendicions per Inca i pels pobles del antorn del Puig.

Després comensaren les Guardies d'honor amb lo rés de Matines per les seccions de Sanselles, Binisalem i Escorca.

A la una de sa matinada, per totes les seccions, se cantaren Laudes dirigides pel P. Ginard de San Felip Neri i aidat per fra Llinàs Franciscà. Acompanyava el cant gregorià amb l'armonium les mans creadores del Pare Cardell Superior del meteix San Felip. Dins les notes magistrals del instrument del Santuari s'hi sentia veu potent d'adorador que versetjava.

Va esser un acte conmovador. Aiximeteix un

(*) Entre'ls trastos veis del Santuari s'hi veu un sagrari esfondrat que recordam haver vist a l'altar vei, que indica que altra temps hi havia haguda Reserva, lo que hem volgut fer notar ja que tant faltats estám de noticias històriques. Aqueix sagrari s'hauria de conservar al menos com a monument històric.

chor de més d'un centenar de veus qu'axequen alabances al Altíssim en aquella hora i an aquelles altures té qualcom d'extraordinariament solemnial.

A les dues comensaren ses misses resades mentres les seccion de Lluçmajor i Palma feren la Guardia, semitonant hores del Santíssim.

A les tres i minuts se comensà solemne Missa major que digué Mossen Ferrer de la Cuesta, assistit de Mossen Bartomeu Gamundi i D. Miquel Fuster en calidat de diaca i subdiaca.

Se cantà la missa de *Angelis* amb acompanyament d'armonium per D. Josep Aguiló, Diaca.

Després de la comunió del celebrant s'acostaren a la taula dels elegits 400 persones, a les quals se repartí també, una hermosa estampa, recort d'aquella Vigilia.

Acabada la missa, quan l'arbita obría ses pipelles color de rosa, sortí la proceçó recorreguent els camins qu'en voltén el Santuari. Precedien els penons en mitx de dues taringues llargues, llargues, d'hòms amb ciris encesos; seguia la Creu, el Clero i la Sagrada Forma que portava el Director de la Secció de Palma, ass'tit dels superiors del Oratori del Sant Felip i del Franciscans d'Inca. Sostenien vara de palio els presidents de les seccions de Sanselles, Lluçmajor i Binisalem, i tres tinents del regiment d'Inca, Srs. Font, Marimón i Llobera.

Presidien la proceçó els Srs. del Consell diocesà amb el Rector de Santa Magdalena i la tençava les dones.

A sortida de sol la proceçó era arribada a l'improvisat altar del turó, d'allà se donà la bendició amb'l Santíssim an els quatre vents per beneir els camps de Mallorca rebosants de fruita sàborosa. El silenci era sepulcral, sols se sentien els betets dels ciris i se percebien els dels cors que pregaven i adoraven, per esclatar després amb un cant entusiasta d'amor i agraiment, l'himne del Congrès auarístic, que durà fins que la proceçó hagués entrada a l'Oratori.

Finalment se cantà el *Te-Deum* i se donaren Visques a Jesus Sacramentat, a la Adoració noturna i a la ciutat d'Inca.

Molt ens agradaría conèixer les principals persones que assistiren a la Festa de les Espigues per anomenar-les an aquesta crònica. A més de les qu'han sortides a rotlo durant la resenya recordam el Pare Salvà i el Pare Reus, Felip Neri; Mossen Bernat Salas, organista de la Sèu; Mossen Fiol, vicari de Biniamar; Mossen Francesc Fluxà, Arxiver eclasiàstic; D. Pere Batle reigidor del Ajuntament, El Doctor retirat del Hospital Militar Sr. La Torre; D. Juan Perras President del Círcol d'Obrers Catòlics, el Secretari del Consell diocesà, Sr. Martí, l'Administrador de correus d'Inca, Sr. Martí, i alguns sacerdots més que no recordám.

Tothom quedà gratament impressionat d'una festa per molts de conceptes hermosa i simpàtica, quin recort perdurarà mentres hi haja alè de vida a dins els cors que tenguerem la ditxa de veurer-la i sentir-la.

Noves d'Inca

LA CREU DE LA MINYÓ.—Amb motiu de la festes de la Creu o sia de la Pau Constantiniana, el Rector de Santa Magdalena, Mossen Guillerme Pujades, pensa readificar la creu del Puig de la *Minyó*, que com sabem un

llamp la destruí.

Aqueixa creu que se va edificar de pedra de Santanyi a principi d'aqueix sigle en memoria de Jesucrist Rei dels sigles, segons un boceto de D. Bartomeu Ferrà, ara se farà de ferro, seguint un altra projecte qu'en tenia trasat el metex arquitecte.

Noltros n'estàm ben contents d'això, per que és una cosa que duiem molt endarrer, fins havien pensat i consultat obrir-ne una suscripció per posar mans a l'obra. Ja veu, idò, el bon Sacerdot, si pot comptar en nostro setmanari per aqueixa obra, que serà una panyora de la fè religiosa dels inquers.

MORT DE DESGRACIA.—L'arrendador de s'hort de can Rayó, l'honor Paris, caigué d'una escala i després de quinze dies de sufriment morí dimars passat. El cel sia.

NOSTRO MERCAT.—Dijous comparagué molta gent a nostro mercat, paraxia una fira; i nostres places se veren plenes de mercaderies.

An el pes del beçó i a les cases comercials de can Xagarro i can Petxo-

rra s'en presentà moltíssim d'aqueix fruit, que se pagava a 135 pessetes el quintà i algunes partides sols arribàrem les 154.

Encara que aqueix preu fassi bons doblers i estimuli la condicia de nostros pagesos, sempre és llamentable per ells qu'haja baixat un parei de pessetes. Degut a l'oferta que aiximeix s'es presentada és fácil que baixi encara algunes pessetes més, per tornar pujar el preu quant s'haja espessat el bull de la cullita.

CAMVI DE DOMICILI.—La societat el Centre conservador ha tenguda Junta general per tractar de mudar de casa i trasladar-se a la casa que ocupa ara'l Club Velocipedista del mateix carré Major.

Xexa	a	18'50	id.
Sivada	a	9'50	id.
id. forastera	a	9'00	id.
Ordi	a	10'50	id.
id. foraster	a	9'50	id.
Faves pera cuinar	a	20'00	id.
id. ordinari	a	19'00	id.
id. pera bestia	a	18'00	id.
Blat de les Indies	a	14'50	id.
Fasols	a	00'00	id.
Monjetes de confit	a	37'00	id.
Id. Blanques	a	40'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Porcs	a	00'00	el quintà.
Safrá	a	3'00	s'uns.
Figues seques	a	00'00	el quintà.
Aubarcocs	a	00'00	
Garroves	a	0'00	

BOLLETI COMERCIAL

Preus que retgirem a nostro mercat.

		Pessetes	
Bessó	a	135 0)	el quintà.
Blat	a	18 0)	la cortera.

Alquileres

MAJORCA N.º 43 se alquila una habitación, alta con balcon para estudiantes, oficinistas o matrimonios sin hijos. Es muy hermosa y tiene Luz i agua; y otra en la **PLAZA DE ORIENTE** número 15.

Almacenes Montaner

SINDICATO 2 á 10 Y MILAGRO 1 á 11

= PALMA =

Pañería, Sastrería, Novedades para Señora y Caballero, Camisería, Lencería, Mantelería Confección de blanco Géneros de punto, Estatuaría Religiosa, Plata Meneses, Medallas, Rosarios, Objetos para Regalos, Efectos Militares, Uniformes, Gorras, Espadería, Corbatería, Tapices, Alfombras y Cortinajes

LOS MÁS IMPORTANTES DE LAS BALEARES

GRANDES

ALMACENES **SAN JOSÉ**

DE

IGNACIO FIGUEROLA

CENTRAL: Brondo, 7, 9 y 11 - Esquina Borne. 118 - PALMA
SUCURSALES: JAIME II, 59 y 61 esquina VICENTE MUT -
BINISALEM calle TRUCH - LA PUEBLA calle MAYOR, 58 -
NCA, PLAZA IGLESIA, PALMER.

SASTRERIA. CAMISERIA. CONFECCIONES

Equipos para novios - Corbatería - Bisutería - Mercería - Sedería -
Lanería - Alfombras - Lencería - Géneros de punto - Cortinajes.

OBJETOS PARA REGALOS = = PRECIO FJO

Aviso

Se alquila la casa número 33 de la calle Muntanera de esta ciudad.

Para informes dirigirse á D. Miguel Pujadas. - Abogado.

LLIBRERIA

d'EN MIQUEL DURAN

CARRÉ DE LA MURTA 5.-INCA

SECCIO RECREATIVA

Tenim les **POESIES** dels autors mallorquins sigüents de Mosen Riber, d'En Ferrá, (Pare), d'En Tous i Maroto, d'En Penya, (Pare), d'En Mulet i Reinés, de Mossen Miquel Gayá, d'En Garcia Rover, de N'Antonia M^a. Salvá d'En Gelabert i Cano, d'En Maragall, (autor catalá).

Poetes Balears del sigle XIX. - *Lo Joglar de Mallorca* d'En Rosselló (Poetes catalans dels sigles XIII i XIV). les *Obres Rimades de Ramón Lull*.

En **PROSA** mallorquina tenim: *Rondayes Mallorquines* d'En Jordi des Recó; *Flors de Cart* de Mn. Salvador Galmés; *Aygos Forts* de D. G. Maura; i els *Aplecs* de D. Bartomeu Ferrá.

En *Novel·les Castellanes* tenim existencia de les Biblioteques més renombrades d'Espanya, com son: *Biblioteca Emporium* de can Gustavo Gili; *Biblioteca Patria* de obres premiades; la del *Apostolat de la Premsa* i moltes altres que no están bareiades en sa moral católica.

La Lectura Popular, Biblioteca d'autors catalans que surt cada dijous en quaderns de 32 planes a 10 céntims.

OBRES DRAMÁTICAS pel teatre católic o colegial també'n tenim un bon assolit format de les estenses colleccions publicades per les editorials *La Ormiga de Oro*, *La Salaciana*, *Can Bastinos*, de Barcelona; can *Calleja* de Madrid; i d'altres procedencies.

Vaja, no's pot dir que a Inca, per esser un poble tant poc aficionat a la literatura no se'n puga trobar de sana, bona i barato que no fa mal d'uys ni mal de pits. Es ben segü que dençà que'l mon es mon a Inca no hi ha via aguda una existencia venal mes grossa i escullida.